

0722 531 385

646 518 1014

השבוע בקו

קוב ששון וקוב שפחה
ניתן להאזין ישירות נפלאים על
ענייני נישואין
מחשובי המשפיעים שליט"א
לחתימים/למחותנים/לכני המספחה
בשפוחת השפחות 7 < 9

תהלה

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ק כתר שם טוב

Table with 2 columns: יום (Day) and סימן (Sign). Rows include ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי with corresponding signs like רצד, רצה (1), רצה (2), רצו, רצו (1).

פרשת קרח תשפ"ב / גליון רי"ג

נקודה מושך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דוח אפנו

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

תכלית הבריאה לעשות שלום בין הגוף והנשמה, לגלות את פנימיות הגשמיות

בוהר הקדוש מבואר שמחלוקתו של קורח היתה על 'שלום' ו'שבת'. ויש להבין עומק הענין, וכיצד זה קשור למחלוקתו על משה ואהרן.

השי"ת ברא את עולמנו כדוגמת גוף ונשמה. כי חיותם הפנימית של ארבעת היסודות הגשמיים, אש רוח מים ועפר, היא מוד' אותיות שם הוי"ה. וכן חיותם הפנימית של רמ"ח אברים וספ"ה גידים היא מרמ"ח מצוות עשה וספ"ה מצוות לא תעשה (מבואר בתולדות בהקדמה). והעבודה היא להטפיל את הגוף לנשמה, היינו הגשמיות לחיות האלקית, שלא להתדבק בגשמיות אלא לגלות בה את החיות האלקית ולהתדבק בו יתברך, שהוא נשמת העולם. והיינו על ידי תורה ומצוות.

ועל ידי זה נטפל העולם לנשמתו, שמתגלה יחודו יתברך, וזוהי תכלית הבריאה.

עבודה זו נעשית רק בזכות צדיקי הדור. כי על ידי משה ואהרן נתרבו כלל ישראל בהשי"ת. משה הביא את אור השי"ת לישראל, על ידי התורה שבה מלוכש אורו יתברך - 'משה אמת ותורתו אמת' (בבא בתרא ע"ג). ואהרן קירב את ישראל להשי"ת, על ידי עבודת המקדש והקרבנות שהם להעלות את הגשמיות להשי"ת, וכן הנרות, שהם להאיר תשוקת הנשמה להשי"ת. וכמו שאמרו באבות (פ"א מ"ב) שאהרן היה 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'.

וכן נעשית עבודה זו בכח שבת קודש, שהיא נשמת העולם, כמו שכתוב 'וינפש' (שמות לא, יז) - שהיא נפש העולם. וכמבואר באלשיך הקדוש (בראשית ב, א) שזוהי המנוחה שהיה העולם חסר כמבואר בחז"ל (בראשית רבה י, ט), שהיא נשמת העולם - אור השי"ת.

וזהו שחלק קורח על השלום, היינו השלום והחיבור בין הגוף והנשמה. וזהו על ידי שחלק משה ואהרן. וזהו שחלק על השבת.

וזהו שאמר להם משה 'וביקשתם גם כהונה' (וי, טו) ובמסורה הסמיך לכך את הכתובים 'וביקשתם אותי' (דמיה כט, ג), 'וביקשתם משם את ה' אלקיך' (דברים י, כט), כי מה שחיפש קורח להפריד בין גוף לנשמה היה בגלל שלא חיפש את השי"ת, וזוהי הטענה 'וביקשתם אותי'. ואמנם כאשר יבקש האדם את השי"ת, אז ימצא אותו גם בתוככי הגשמיות, כדברי הכתוב 'וביקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת'.

מקור: רעיא דרעיון קורח תשע"ח; הדעה והדיבור שצ"ד

1000 גליונות לזיכוי הרבים

נרבת הרד"ח ה"ר יצחק אייזיק גיינפעלד שליט"א
לדגל תולדות בנו למול טוב
מסכת תענית ס"ח וס"ט וס"י וס"א וס"ב וס"ג וס"ד וס"ה וס"ו וס"ז וס"ח וס"ט

כי חסיד אני...

דווקא החסיד יכול לטעות ולתעות בדרך עקלתון, משום שהוא עוסק בדברים שאינם מפורשים בתורה, והינם לפנים משורת הדין

היא רצון השי"ת מדקדק בה יותר מן הדין המפורש בתורה. והנה מה טוב ומה נעים הדבר באם על ידי הדקדוק ומילי דחסידי הלה אינו מבטל בזה איזה דבר עיקרי בתורה, משא"כ אם על ידי זה מבטל דבר עיקרי בתורה, אין לך טפשות גדול מזה וענוש יענוש. הדמיון בזה: למשל צונו השי"ת שלא לאכול חמץ בפסח, הנה מן הדין שבתורה אם שהתה העיסה כדי חימוץ אסורה. והנה המתנה בחסידות בראותו אשר זה חפץ השי"ת, מדקדק שלא תשהה העיסה אפילו רגע כמימרא, ובאם תשהה אפילו כרגע לא יאכלנה. והנה באם יארע לחסיד הזה שבלילה הראשונה דפסח שמחויב לאכול כזית מצה מדאורייתא, ולא יהיה לו אלא מצה כזאת ששהתה העיסה כרגע, הנה אם יחמיר לעצמו כדרכי חסידותו ולא יאכלנה ויבטל מצות עשה דאורייתא, לא ייטב בעיני ה'. כל זאת בביטול מצות עשה, ומכל שכן אם על ידי חומרת חסידותו יעבור על איזה מן האזהרות בלאוין אשר לא תעשינה, על חסידות כזה שקילי טיבותיה ושדייא אחיזי"ר.

זונדל ישב בחבורת חסידים עד לעומק הלילה. כפי שהוא מכיר את עצמו, מאוד ייתכן שאם ילך עכשיו לישון הוא לא יתעורר בזמן, ולא יקיים ח"ו מצות קריאת שמע בזמנה. הכי טוב היה לחכות עכשיו שעה ולקרוא קריאת שמע בזמנה כותיקין. אבל הוא הרי חסיד, אז איך הוא יכול לוותר על מח צלול לכוננת התפילה... הסוף כמובן היה שאיחר ח"ו.

יחזקאל גדר את עצמו להידור בשמירת עינים, שלא ללכת ברחוב פלוני. אבל אביו התקשר אליו עכשיו וביקש באופן דחוף שיביא לו משהו מאותו רחוב. לגודל התמהון הוא ענה לאביו ששייב רוצה לעשות זאת. ביטל מצות עשה של כיבוד אב ואם, מגודל החסידות...

מאיר זעליג החליט להקדיש את כל יום השישי ללימוד התורה כהכנה לשבת קודש. בבית כורעים תחת נטל העבודה הקשה, אך הוא יושב בבית המדרש ולומד ברוב חסידות...

לדעת ולהתפלל

מבאר האגרא דכלה' שזה היה גם אצל קרח. אמנם הוא השתוקק לעבודת הקרבנות, אך ידע בודאי שמצד הדין לא יאשם על לא הקריב את קרבן אלקיו בקרבנות וקטורות. כיון שהוא אנוס על פי הדיבור 'זהו הקרב' וכו', ולו יהיה כסברתו שאמר משה זה מעצמו ח"ו, אף על פי כן אנוס הוא ואונס רחמנא פטירה, והיכן מצינו עונש בתורה על האונס. ואלא מה? שחסיד היה... 'לקח לעצמו בעצת היצר שהוא 'בן יצהר בן קהת בן לוי, שהיו חסידים גדולים - עיין בתרגום יונתן 'קהת חסידא', 'לוי חסידא', וכן ההכרח הוא לו לדעתו שילך בעקבותיהם להתנהג בחסידות... 'וזהו שכתוב 'ויקח קרח' - לא פורש בתורה מה לקח. הרמז הוא שלקח דבר שאינו מפורש בתורה, היינו לפנים משורת דיני התורה - הנה הוא לפנים חסידות, אבל על ידי החסידות הזה 'ויקמו לפני משה כו' ויקהלו על משה' כו', והנה לא ירצה השי"ת בחסידות כזה'.

מחסידות לביטול מצות עשה

רביה"ק הביני 'יששכר' זי"ע מביא באגרא דכלה' בפרשתנו פירוש מופלא: 'ששמעתי דרך דרוש על פסוק שאמר דוד: 'שמרה נפשי כי חסיד אני'. הנה הקושיא מפורסמת: ממה נפשך, אם הוא ראוי לשמירה מצד חסידותו - בודאי השי"ת לא יקפח שכרו, ובאם וכו', אם אינו ראוי לשמירה ח"ו - למה אמר 'כי חסיד אני'?

והתירוץ הוא: 'ושמעתי שהוא על דרך מאמר רז"ל 'אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש'. והנה למה אמר 'משכחו' ולא אמר כפשוטו 'למוד תורה? אך הוא הדיצר מסיתו לדבר עבירה באומרו לו בפיתוייו שהוא מצוה, ועל כן עשה היעוצה מרז"ל אם פתה אותך באומרו שהוא מצוה - 'משכחו לבית המדרש', ששם מרחיבין התורה, ותלמוד מפי סופרים ומפי ספרים אם הוא מכלל התרי"ג מצות וענביהם, ותראה שזה פיתוי היצר, אזי לא יוכל לך.

'אך אם המתפתה הוא איש חסיד, אין תקנה במשיכה לבית המדרש, כי יאמר לו: הגם שאין הענין הזה מבואר בתורה, הלא חסיד אתה מתנהג בחסידות לפנים משורת הדין, והענין שאני מצוין לעשות הוא מכלל החסידות ד'לפנים משורת הדין', הגם שאינו מבואר בתנ"ך ובדברי רז"ל... ולזה אמר דוד 'שמרה נפשי כי חסיד אני', ולא מהני נגד היצר המשיכה לבית המדרש, באומר לי הלא חסיד אתה עשה לפנים משורת הדין'.

דרכו של היצר בכלל היא לעשות מן עבירות מצוות, אבל בדרך כלל הפתרון הוא פשוט ללמוד לשבת בבית המדרש בין תלמידי חכמים, ללמוד הדק היטב, ואז לא יבואו לטעות. אבל כשהיצר מגיע לחסיד, כבר לא יעזור שידע ללמוד. כי החסיד יענה על הכל שהוא עושה זאת 'לפנים משורת הדין'... המצב אפוא לא טוב.

האגרא דכלה' מביאה דוגמא פשוטה לטעות כגון דא. 'דהנה חסידות הוא לפנים משורת הדין, דהדין מפורש בתורה לעשות כן וכן, והחסיד המתגעגע לעבודת השם בראותו שהעבודה הזו

לסגור את היום

האם חשבון הנפש הוא דבר מורכב השייך לעובדי ה' גדולים, או שיש לה צורה פשוטה, קלה, ושווה לכל נפש?

נשמתי, יחפש כל מיני עיסוקים שונים ורק את זה לא יעשה.

הדרכה ב' סעיף ז'

וּבְכָל יְמֵי הַיּוֹם קוֹדֵם שִׁישֵׁב, וְהָיָה מְאָרִי דְחוּשְׁבָנָא מְאָרִי דְחוּשְׁבָנָא נְקָרָאִים אֵלּוּ הָעוֹשִׂים חֲשׁוֹן חֲשׁוֹן הַנֶּפֶשׁ מִדֵּי לַיְלָה קוֹדֵם שְׁכִיבְתָם, כְּמִבּוֹאָר בְּזוּהַר הַקְּדוֹשׁ (פְּרָשַׁת קַרַח דָּף קַע"ח ע"א), וְיִתְּתֵהּ הַשֵּׁבִיזוֹן עַל עֲוֹנוֹתָיו לְהַתְּבַנּוֹן וּלְחַשֵּׁב בְּעֵצְמוֹ מִמָּה שְׁחִסֵּר וּפְגַם בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם. וְיִתְּתֵהּ בְּתִשְׁבּוּהָ מִיַּד אַחַר שְׂרֹאָה אֶת מַה שֶּׁפָּגַם. אֲלֵא שְׂרִבְיָנוּ מִדְּגִישׁ שְׁלֵא יִחְשׁוּב שְׁנִדְרֵשׁ מִמֶּנּוּ עֲבוּדָה קִשָּׁה, אֲלֵא וְאִפְּלִיזוּ בְּהַרְהוּרֵי פְּנֵי, שְׁחֹשֵׁב בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁשׁוּב לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת וּמִתְנַחֵם עַל מַעֲשָׂיו, וּמַחֲשָׁבָה זֹו יְכוּלָה לְהִיטֵב בְּרַגְעַ אֶחָד, וְאֵם תִּשְׁאֵל אֵיךְ יוֹעִיל הַרְהוּר שֶׁל רַגַע אֶחָד לְתַקֵּן גַּמְמִים וְעִבְרִירוֹת? הַתְּשׁוּבָה עַל זֶה הִיא כִּי תִשְׁבּוּהָ הִיא מְשַׁבְּעָה דְבָרִים שְׁשֶׁקְדָמוּ לְעִנְיָנָם (פְּסָחִים נד.), וְשֵׁם לֹא שֵׁייד וְיָמֵן דְּהֵינּוּ שְׁקִדְמָה לְעוֹלָם' מִירוּשׁוֹ שְׁהוּא בְּחִינָה יוֹתֵר גְּבוּוּהָ מִן הָעוֹלָם וְאֵינוֹ תוֹפֵס מִקּוֹם זְמַן, כִּי כָל הַמוֹשֵׁג 'זְמַן' הוּא רַק אַחֲרֵי שְׁבִירָא הָעוֹלָם, אֲבָל לְמַעַלָּה מִן הָעוֹלָם הוּא גַם לְמַעַלָּה מִן הַזְּמַן, וְלִכֵּן יוֹעִיל אֵף תִּשְׁבּוּהָ בְּהַרְהוּר שֶׁל רַגַע, וְבְהַרְהוּר נְמַתְקָה הַכֵּל.

ואחר שהרהר בתשובה ועל ידי זה יוכל להפקיד רוחו ונשמתו ולהעלותו למקור מוצצבתה ושורשה וזה הוא הטעם למה נחוץ כל כך להיות מ'מארי דחושבנא' ולשוב בתשובה לפני השינה, כי בעת השינה עולה הנשמה למעלה, ועיקר הכוונה בעליה הוא שתיגע עד למקום מחצבתה ושרשה, שהוא עולם הנשמות תחת כסא הכבוד, אלא שאם היא מסובבת בלבושים מלוכלכים הנעשים מן העונות - אין היא יכולה לעלות למקום הקדושה, והרהור התשובה יגרום להסיר ממנו את הלבושים הצואים, ועל ידי כך תוכל נשמתו לעלות למקום מחצבתה ושרשה.

משפיע: מה נשמע יוסף! אתה נראה לי מאד עייף.

יוס'ל: נכון, אני כבר מותש מאד, אבל ככה זה בדרך כלל בכל יום... אגיד לך את האמת, לאחרונה הבחנתי שהשעה הכי קשה היא שעת הלילה, השעה האחרונה של היום כאשר אני חוזר לביתי לבילה... זה סוג שעה שאין לי כבר עצבים כללום...

משפיע: באמת היא שאתה צודק. זה באמת שעה קשה. האדם כבר מותש מעבודת היום, כבר מיצה את כל הכוחות שלו, והדבר היחיד שהוא רוצה זה פשוט ללכת לישון.

יוס'ל: העניין הוא, שזה גם לא הולך. אני רוצה אמנם ללכת לישון, אבל משום מה זה לא הולך... הרבה פעמים חשבתי שזה סוג של עצלות, עצלות מלומר קריאת שמע שעל המיטה ועצלות מההכנות לשינה, אבל זה לא בדיוק זה. זה לא נראה לי עצלות, זה רק כזה סוג הרגשה שלא מניחה לי ללכת לישון... אני מוצא את עצמי לפעמים עובר מעיסוק אחד לשני, מסתכל בספר זה, מסדר עניין זה, העינים כבר כמעט נעצמות מאליהם, ועליו אני לא מצליח ללכת לישון...

משפיע: הבה ננסה לחשוב, מה באמת הפשט בזה? הרי לכאורה אם האדם עייף וגופו מושוע לקצת שינה, למה אינו מצליח לפעול בעצמו ללכת לישון?

יוס'ל: אולי זה כן עצלות? אולי האדם מעדיף לעסוק בכל מיני דברים רק כי מתעצל לסדר ולהכין את עצמו לשינה? אולי אני מתעצל לומר קריאת שמע שעל המיטה?

משפיע: אתה צודק. אני מסכים שזה אכן עצלות. ואני מבין שגם אם אראה שהוא עושה כמה וכמה פעולות שונות, מעיין בספר זה, ומסדר עניין זה, עדיין שהכל בא מתוך עצלות, כי זה טבע העצלות לעשות אלף דברים ורק לא את הדבר שהוא צריך עכשיו לעשות. האדם יכול להסתובב בבית הלון ושוב, מדבר אחד לשני, ורק לא ללכת לישון. כי העצלות מונעת את האדם לרכז את עצמו ולמקד את כל כוחותיו למשימה המוטלת עליו עתה.

יוס'ל: וואו, זה ממש נכון. אם כן אז זה פשוט עצלות. זה מה שאמרת.

הצורך שלנו למצוא את עצמנו

משפיע: נכון, אבל לדעת יש כאן עוד נקודה. יש קושי מיוחד בהליכה לישון. זה באמת לוקח כח. כי אני מבין שההליכה לישון זה בעצם כמו בעל עסק שלפני שהולך לביתו הוא צריך לסגור את החנות, הוא צריך לסיים ולסכם את הפעילות היומית בחנות, ואינו יכול לעזוב את החנות כמו שהיא וללכת לביתו. הוא צריך להכניס את החפצים הנמצאים בחוץ, לסדר את הבלגן שנוצר במשך היום, לספור את הכסף שנכנס במשך היום, זה מה שקוראים היום 'סגירת קופה'. זה פעולה הדורשת זיך צאנמענען זיך כוחות, לרתום את כוחותיו לעשות זאת. המציאות היא שברוך כלל עובדי החנות מניעים להתמט מהמשימה הזאת.

כך גם ההליכה לישון זה סוג של פרויקט כמו סגירת חנות. זה

'ובהרהור נמתק הכל'

יוס'ל: אבל אם אני צריך לעשות את החשבון מצד הנשמה, אני מרגיש שזה פרויקט ממש קשה, כי אני לא יודע איך להתחיל ואיך לגמור... ואיך בכלל אוכל לדעת אם יצאתי ידי חובתי? ומה גם אם אני מוצא את עצמי מלא חסרונות ופגמים, אז מה יועיל לי הסיכום והחשבון?

משפיע: אם נעייך בדברי רבינו שלמדנו נמצא תשובה על מה שאתה שואל.

א. רבינו דורש מאתנו להיות מ'מארי דחושבנא'. המשמעות של זה היא עצם זה שהאדם חי עם חשבון, כי עצם החשבון כבר נתון מנוחה ורוגע לנשמה. כי הוא יודע איפה הוא עומד. וכמו שרואים בעסק גשמי, שאפילו אם יהיה במשך היום רק במצב של הפסד, אבל אם בעל הבית יודע בדיוק כמה הפסיד ואיפה הפסיד, אז המצב לא אבוד, והוא יכול ללכת לביתו מתוך איהה ורוגע שהענינים יסתדרו לבסוף, כי הוא יודע איפה החור, וממה צריך להשמר. וזה בעצם המשמעות של 'מארי דחושבנא' שהוא עצה גדולה ונפלאה, כאשר האדם חי בחשבון, הוא כבר מקושר אל הקדושה, זה יוביל אותו לבסוף אל הדרך הנכונה.

ב. עוד יש בדברי רבינו גילוי נפלא על מעלת 'הרהור תשובה'. רבינו מגלה לנו שבהרהור בעלמא הוא יכול לתקן את הכל וברגע אחד - 'לחזור בתשובה, ואפילו בחרהור סגור... ובהרהור נמתק הכל', ולכן ידע אחר חשבון הנפש כאשר האדם תופס שהתנגד שלא כהוגן במשך היום, הוא מהרהר במחשבתו שמכאן והלאה ישפר את מעשיו, והרהור זה יש בו כח להמתק את כל היום.

יוס'ל: מדברים כל הזמן על 'מארי דחושבנא', זה נראה לי משא כבד. שמעתי אמנם על חסידים קמאי שיישבו שעה ארוכה בכל לילה ועברו על כל מחשבת דבור מעשה, ורשמו לעצמם כל פגם ומכשול, ושפכו דמעות כמים בתשובה ותחנונים... זה נראה לי רחוק מאוד מדברגת... איך אני מצליח לעשות את זה?

משפיע: אתה רץ מהר מדי ורחוק מדי... התיאור שאתה תיארת זה הצורה השלימה של חשבון הנפש, וזה כבר מדריגה מסוימת. אבל אני מדבר על אנשים כערכינו, והבה בל נשלה את עצמינו עם מדריגות גבוהות. אנו צריכים לדעת מה הפירוש הפשוט והמינימלי של 'מארי דחושבנא', אשר זה בוודאי נדרש מאתנו לעת עתה. ולדעת ההתחלה היא לעבור בסוף היום ולסקור במחשבה איך עבר היום. איפה היו הפסדים ואיפה היו רווחים.

אני מתאר לעצמי בעל עסק פשוט שבא לביתו בסוף היום ובני ביתו שואלים אותו איך היה היום? מה הוא עונה? הוא לא מתיישב עתה לעשות חשבון מדויק של רווחים והפסדים, והוא גם לא מודד ושוקל האם הוא בעליה או בירידה, הוא פשוט מספר בקצרה מה היה היום, כגון היום היה איהה ריוח והצלחה מיוחדת בסחורה זו, ובשעה זו נכנסו הרבה קונים, לעומת שעה אחרת שממש לא היה שום קונה לרפואה... זה שהוא יודע לספר זאת, מורה שהוא יודע מה שנעשה עמו, ובדרך כלל כזה איש מעביר במחשבתו מחשבות אלו בעת הליכתו לביתו. זה האלף בית של חשבון הנפש, לרכז עצמך לכמה רגעים רגועים ולסקור את מהלך היום, וברגע שעולה במחשבה דברים שלא היו כהוגן, תאמר איהה דיבור של תשובה, תאמר להקב"ה אני מקוה שלמחר זה לא יהיה כך, ותבקש מאתו יתברך שסייע לך בזה. בפעולה זו כבר נכנסנו לגדר של 'מארי דחושבנא'.

יוס'ל: אז יוצא שכאשר אדם חי עם ישוב הדעת ויודע ומודע מה המצב שלו והיכן הוא עומד, זה מועיל גם לנפשו וגם לנשמתו, כי זה נתון רוגע לנשמה שתוכל לעלות בעת השינה.

משפיע: זה שדיברנו על עתה. אבל צריכים להוסיף שיש בזה עוד נקודה חשובה המובאת בדברי רבינו - שהכאשר הנשמה מסתלקת מאתנו בעת השינה היא צריכה לעלות אל מקום שורש מחצבתה, וכל זמן שיש עליה לכלוך וטינוף אין לה רשות להגיע למקום חפצה, ורק כאשר עושים חשבון הנפש ומהרהרים בתשובה 'על ידי זה יוכל להפקיד רוחו ונשמתו ולהעלותה למקור מחצבתה ושרשה', בלי זה אין לה כניסה לשם. נו, אז פלא שבלי חשבון הנפש אין חשק ללכת לישון? הרי אין לנשמה לאן ללכת... זה הביאור הפנימי להרגשה שדיברנו קודם.

יוס'ל: עתה התבררו לי הדברים היטיב. יישר כח.

ראש בני ישראל

מה העומק שהשפע מגיע לבריאה דווקא בהשתלשלות דרך הצדיק ליהודי, דרך בית המקדש לעולם ודרך ראש השנה לכל השנה? ואיך מתגברים על ההרגשה בנפש המסרבת להכיר שהצדיק הוא מקור החיות שלנו?

בספרים הרי דברי תורה נכנסים ללבו ומתאחדים עמו, ושוב כשמוציאן יש להם את חותמו.

ומכל זה נוכל להבין שמה שכל פרטי הנבראים מקבלים שפע וחיות משרש ומקור אחד - כל הנפשות מהצדיק, וכל המקומות מקודש הקדשים, וכל הימים מראש השנה - אין זה סתירה כלל לאחדות ויחוד, אלא **אדרבה היא הנותנת, שמכיוון שהבריאה נמשך בכיכול מה' אחד, לכן כל הבריאה כולה היא חטיבה אחת ויש בה נקודה המאחדת את כולם כאחד**, עד שלא יהא הבריאה פרטים פרטים, אלא נקודה אחת אשר בו מתכלל כל הבריאה מתחילתו ועד סופו.

ולחיפך, אילו היה הבריאה מקבל את שפע החיות כל פרט ופרט בפני עצמו, אזי היתה הבריאה נפרדת, ואז היתה סתירה לבחינת האחדות, ולא היה יכול להתגלות בה אחדותו יתברך. בריאה הנמשכת מה' אחד, צריכה להיות בה עצמה נקודת האחדות. ובעצם כל זה הוא דברי הוזה"ק שאנו אומרים מדי ליל שב"ק (כגונא), **"קודשא בריך הוא אחד, לא יתיב על כורסיא דיקריה, עד דאייה אתעבידת ברוז דאחד כגונא דיליה"**.

ולכן לא בא השפע לכל הפרטים בפני עצמם, אלא כל נפש מקבלת החיות רק דרך הצדיק, וכל המקומות רק דרך קודש הקדשים, וכל הימים דרך ראש השנה, ואין זה סתירה ל"מלא כל הארץ כבודו" כי דווקא כיון שהבריאה מקבל מהשי"ת, לכן כולם מתכללים למקום אחד, ולזמן אחד ולנפש אחת, ומשם מקבלים כולם שפעם וחיותם.

ד קומה שלימה

לפעמים ישנו קושי מסויים בהרגשת הנפש, לקבל את הדבר כי כל הקדושה נמצאת רק אצל הצדיק ואנו אין לנו את הקדושה אלא מהצדיק... יש והאדם חושב לעצמו כי לא היה איכפת לו אם היה להיפך, שהוא יהיה הצדיק, והשני יתבטל אליו (כטענתו של קורח)...

אך באמת הרגשה זו בטעות יסודה, ונובע ממה שמדמה ומרגיש את מציאותו ומציאות חבריו ומציאותו של הצדיק כל אחד כמציאות בפני עצמו. אבל באמת לא כן הוא הדבר, כי כל הבריאה כאחד היא חטיבה אחת, כל הנפשות הם קומה שלימה של נפש אחת, וכל המקומות הם קומה של מקום אחד, וכל הימים הם קומה שלימה של יום אחד, ואין הצדיק אלא כמי שמוציא ומבטא נכון את מציאות כל הנפשות, ועל דרך זה מקום המקדש מבטא את מציאות כל המקומות בעולם, וראש השנה מבטא את מציאות הנכונה של כל הימים בשנה. והם קומה אחת שלימה.

כשקולטים את זה היטב בנפש מבינים, כי הצדיק הוא לא מציאות אחרת מאתנו, אלא אנו כלולים ומאוחדים בו - מציאות אחת יחד. וכמו שהידיים שלנו בטלים לגמרי למוח, כך גם אנו בטלים כל מציאותנו לקדושת הצדיק מקור החיות של הנשמה שלנו, ולקבל ממנו את כל ההשפעות הטובות באופן הראוי.

מעובד משיחותיו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

אלא מקור ושרש אלקותו יתברך שורה בכתר עליון, וממנו נמשך לחכמה, ומהם מסתעף האור אלוקי לשאר ספירות. וזה סוד שם הוי"ה הק', שמתחיל בקוצו של יו"ד, סוד כתר העליון, וממנו נמשך האור אלוקי אל הו"ד, ושם שורה עיקר קדושת השי"ת, ומשם מסתעף הקדושה לשאר אותיות שם הקדוש. ושוב נשאלת השאלה וכי אין זה - שיש חילוק במדרגת קדושת האותיות בין זה לזה - סתירה לאחדות ויחוד?

ג ציר המרכזי - הנקודה המאחדת

אמנם מבואר בספה"ק שלא זו בלבד שאין זה סתירה, אלא דווקא באופן זה מתגלה נכון ענין היחוד והאחדות, וכמו שכתב במהר"ל **"שדווקא מכיון שה' אחד, ואין בו בחינת ריבוי חס ושלוש, לכן הוא בוחר באומה יחידה, ולא בריבוי אומות"**.

וכדי לעמוד על ביאור העניין הבה נתבונן, כאשר יש לפנינו סוגיא שיש לו ריבוי פרטים ועניינים, אזי בכדי שנוכל להבין את הסוגיא על בריה, עלינו לחפש את הנקודה והשרש של הסוגיא, ודווקא אז - כאשר נתפוס את נקודת הסוגיא - נוכל להבין את כל הסוגיא על פרטיה. מי שיתפוס את כל פרטי הסוגיא בשוה - לא יבין כלל את הסוגיא.

כמו כן ראינו אצל כמה וכמה צדיקים בדברי תורתם, שאע"פ שנמצא בספריהם הרבה חידושי תורה והרבה עניינים, מכל מקום כולם סובבים הולכים סביב ציר מרכזי, אשר ממנו מסתעף כל ריבוי חידושי תורתם. ואנשים קטני השכל תמהים ושואלים וכי למה לא יהיה לו להצדיק הרבה סוגי דברי תורה כל אחד שונה מחבירו?

אבל באמת שזה המעלה של הצדיק, שדברי תורתו נובעים מעומק לבבו, והם חלק ממנו עצמו, ולכן כולם סובבים והולכים על קוטב אחד. מי שאין דברי תורתו נוגע אליו, ואינו אלא אסופות אמרות ושמועות - הוא אשר יאמר תמיד ריבוי דברים שונים שאין להם כל שייכות זה עם זה. אבל אדם בנוי "א געביעטער מענטש" יש לו שורש שעל זה סובב כל ציר חייו.

הרה"ק ר' הערשאלע מספינקא זי"ע אמר על עצמו שבצעירותו כשהיה פותח את האבארדיטשוב'ער סידור "כתר הנורא" היה תמה, שבכל מקום כתוב שם 'כאן יש למצוא בחינת אהבה' 'כאן יש למצוא בחינת יראה'... וכי הכל אהבה ויראה? עד שהשיג ותפס שבאמת אכן הכל הוא אהבה ויראה ואין עוד.

ובאמת כל אדם שיתבונן בנפשו ובלבבו, יראה שכל מחשבותיו סובבים סביב ציר אחד, והוא **"אני"**, אלא שהצדיק מהפך את ה'אני' ב'אין', ומשיג שה'אני' האמיתי שלו הוא השי"ת.

ושמעתי מתלמיד חכם חשוב, שאמר שאפשר להכיר על כל מיני ספרים שנכתבו על ידי לחיצת כפתור... (שבליחצת כפתור אסף מאוצר החכמה הרבה עניינים, אבל בעצם אין שייכות אמיתי המאחד את כל הדברים). ולעומת זה תלמיד חכם אמיתי גם כשלומד

א בעולם שנה נפש, דווקא בסדר השתלשלות

יש עניין העובר כחוט השני בכל סוגי השפע שהקב"ה משפיע בבריאה: זה הולך עם סדר, עם מהלך, השפע לעולם אינו מגיע לכל אחד בפני עצמו, אלא יש מקור ששם נשפע השפע הכוללת לכל הנבראים, וממנו נמשך ונשתלשל השפע לכל פרטי הנבראים, כך זה בכל חלקי הבריאה עד לגשמיות ממש.

הקב"ה מחיה את כל האיברים שלנו עד לאחרון האצבעות שברגלינו, אך אין האיברים מקבלים את שפע חיותם כל אחד בפני עצמם, אלא עיקר החיות הוא במוח, ומשם מתחלק שפע החיות לכל האיברים.

וכן גם בהשפעות הכלליות לבריאה, יש ראש השנה, ה'ראש' של השנה אשר בו יורדים ההשפעות לכל השנה, וכל מזונותיו של אדם של כל השנה קצובים לו מראש השנה ועד ראש השנה. וכל ימות השנה מקבלים קצבתם והשפעת חיותם מראש השנה.

וכמו שזה ב'שנה', כך זה גם ב'עולם' ובי'נפש'.

יש קודש הקדשים, אבן שתיה אשר ממנה הושתת העולם - השפעת החיות הכללית של העולם יורדת דווקא לשם, ומשם היא מתפשטת בכל הבריאה.

או ב'נפש' כפי שנודע והושרש על ידי הבעש"ט הק' ותלמידיו, כי כל ההשפעות הרוחניות והגשמיות יורדות דווקא לצדיק הדור והוא משפיע לכל הנפשות, וכך גם כל המצוות ומעשים טובים של אנשי הדור עולים למעלה רק ע"י הצדיק, שבו מתרכזים כל הקדושה שבבריאה, והוא מרים את הבריאה להשי"ת ומביא את השי"ת לבריאה. (וזה גם סוד ענין הבעל תפילה והשליח ציבור, הנקרא במשנה "העובר לפני התיבה" כי ממנו עוברים ונמשכים השפע לכל הציבור).

ב השתלשלות למה?

והן אמת שכך אנו רואים סדר השתלשלות הבריאה, שיש מקור וממנו מסתעפים הפרטים. אמנם לכאורה ישאל המתבונן, וכי אין דבר זה סתירה למה שאנו יודעים שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו, ולית אתר פנוי מיניה, ואם כן מה הצורך בכל סדר ההשתלשלות הלוה? ולמה לא יקבלו כל פרטי הבריאה את חיותם בפני עצמם מהשי"ת? ולמה אכן בוחר הקב"ה לצמצם את השפע ודווקא דרך הצדיק ליהודי, או דרך בית המקדש לעולם, ודרך ראש השנה לכל השנה? הרי השי"ת נמצא בכל מקום, ולפניו כחשיכה כאורה, ואין עוד מלבדו.

ובאמת המהר"ל מביא שכבר שאלו שאלה זו, על כל עצם העניין של בחירת עם ישראל, מה בכלל העניין של אתה בחרתנו מכל העמים? ולמה נבחרו ונתקדשו בני ישראל אל השי"ת יותר משאר האומות, הרי כל הארץ וכל העמים הם של השי"ת, אם כן למה לא התפשט קדושת השי"ת על כל יושבי תבל בשוה, אלא רק אומה יחידה נבחרה מתוכם לשמו יתברך?

ובאמת סדר זה, שבמקור שם נמצא עיקר החיות וממנו מסתעף לכל הפרטים, יש לזה שורש ומקור עליון גבוה מעל גבוה, שגם בספירות העליונות אין האור שורה בהם בשוה,

ד עשייה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

כפי ערך שהאדם משריש בקרב ה"אנכי ה' אלוקיך" - כך הוא מתגבר על לא תחמוד

הרה"ק ר' יחיאל מיכל המגיד מולאטשוב זי"ע

נרבת הרה"ח ר' שמעון עוזר בר"ד ווייס שליט"א
לרגל הולדת בתו למזל טוב
בית מדרש המעשי"ת ותי"ת ירוחם סטת ותי"ת

נרבת הרה"ח ר' יצחק יעקב בר"י וואלעס שליט"א
לרגל הולדת בתו למזל טוב
בית מדרש המעשי"ת ותי"ת ירוחם סטת ותי"ת

לעילוי נשמת האה"ח מרת שרה בת"ר יצחק ע"ה קרויס
נלבי"ע א תמוז תשס"ט
נרבת נטה הרה"ח ר' יואל ברא"פ קרויס שליט"א

דאס חסיד'ישע לעבן

סיפורים בצלם של הכעס 'ו ותלמידיו

אייביג שמייסט מען נישט!

רוחות חורפיות עזות נשבו והניעו בחזקה את צמרות העצים

אור פני משה'ו או לו, מה לו יער מה לו קולות מפחידים, לית אתר פנוי מינה כחשכה כאורה, ההשגחה הפרטית שהובילה אותו לכאן תמשיך להנחותו גם הלאה.

מתהלך הוא לו בין העצים ומחשבותיו דבקות בעולמות טמירים. רחש של קולות אנושיים העירו אותו לפתע ממחשבותיו הקדושות. הצדיק הרים את עיניו ונצנץ אור הבליל לעומתו.

הצדיק החל להתקרב אל מקור האור, עד שראה מולו בית גדול ורחב ממדים שמחלונו יוצאת האורה.

הסברה האנושית היתה אומרת לברוח כמטחוי קשת מבית כזה שיכולה להיות מאורת שוודים מסוכנת, אך הרגשותיו הקדושות של הצדיק אמרו לו לסור אל הבית.

הרה"ק נקש נקישה אחת על הדלת, והיא נפתרה בבת אחת כששלש פראי אדם מקדמים אותו בתרועות גיל אימתניות.

"איזה דג שמן מצאנו כאן! עד לדלת הוא הגיע!" צרחו הברברים, עיניהם נצצו מתאוות רציחה.

הם אחזו את הרה"ק בידיהם המסורבלות, והובילוהו בבית המואר עד לחדר הפנימי שם ישבו ראשי הכנופיה.

הרה"ק נכנס לחדר מול הראשים ולפתע נעמד אחד מראשי השוודים ופתח בזעקות פחד "חברה, השתגעטם? תעזבו מהר את איש האלקים הזה, לפני שהוא ישרוף את כולנו!"

השוודים נבהלו מהצעקות והסירו את טלפיהם המנוולות מהגוף הקדוש.

"במחילה מהצדיק, תסתכלו שמה על מה שהם עושים" החווה אל פינת החדר.

הרה"ק הרים את עיניו לשם. קבוצה של שלשה שוודים עמדו שם מול ילד גוי אחד.

"תביא לנו לחם!" פקדו עליו השוודים מול עיני הרה"ק. הילד רץ לחדר הסמוך וחזר עם כוס מיס.

"מוח ריק! אמרנו לך להביא לחם למה הבאת מיס!" צרחו עליו השוודים.

"לא נכון, אמרתם לי להביא כוס מיס! השיב הילד בשלווה.

שלושת השוודים לקחו את הילד כפתוהו על השולחן, והחלו להצליף בו מכות רצחניות.

אחרי כעשרים הצלפות נוראיות. שאלו השוודים שוב: "מה אמרנו לך להביא לחם או מיס?" והילד עונה: מיס!

השוודים התחילו שוב ביתר אכזריות, הלקות עוד שורת מלקות, שכל אחת מהן יש בה כדי להפיל אדם בינוני למשכב, ק"ו ילד בגילו.

"אז מה אמרנו, לחם או מיס?" שאלו שוב ברגע לפני שנפשו של הנער פרחה מיסורים. "מיס!" שגא הנער בשארת כוחותיו.

"שקרו אחד! כילד טוב תגיד לנו את מה שאמרנו לך!" צרחו. הם כפתוהו שוב, לעוד סדרת הצלפות.

"אז מה אמרנו?" שאלו אחרי שבשרו של הנער כמעט נקרע. "מיס!" שגא באחרית כוחותיו.

השוודים הסירו ממנו את הכבלים, ושחררוהו לנפשו. לעיניו הנהדמות של הרה"ק.

"מה כבודו אומר על הילד הזה?" פנה ראש הכנופיה אל הרה"ק כשהוא טופח על כתפו של הילד. "זה ילד חזק מאד, הוא עומד על המילה שלו גם במחיר יסורים נוראים כאלו!" אמר הרה"ק.

השוודים נעלמו ראשו בהנאה: "אכן כן, תבינו, מה שראיתם כאן זה סוד העצמה שלנו! כל שודד חדש שנכנס ומבקש להצטרף לחבורה שלנו עובר את המבחן המפחיד הזה, וכך אנו בטוחים שהוא יהיה מסוגל להכחיש כשיטפסו אותו גם מול העונשים הכבדים ביותר..."

"איך היית מסוגל לספוג מכות נוראות כאלו?" פנה הראש אל הנער שלצדו.

"ידעתי מראש, כי לעולם לא מצליפים אייביג שמייסט מען נישט... גם אם עכשיו זה כואב וקשה, אבל זה ייגמר בסופו של דבר, ואני אצא עם הנצחון..."

וכל ימיו של הרה"ק היה מספר סיפור זה, באמרו שמשמים הובילוהו במיוחד לראות אותו, בכדי ללמד את הלקח היסודי מהשודד: "אייביג שמייסט מען נישט"

גם אם יהודי מגיע למצב שהעבודה קשה לו ונופל בחמוץ דקטנות וקשיים, יזכור יסוד זה, כי לא לעולם זינח ה', ואחרי הקושי יבוא האור וכך יקל עליו לעבור את הקושי ולנצח.

מקור: הרה"ק רא"צ מקאמאנא זי"ע בספרו 'ק זקן ביתי'

המלאים את היער, וקולות השקשוק הסיפו לפחד האפלה, שאור הלבנה הקלוש שהאיר בו רק הדגיש את עוצמתו המפחידה. מתהלך לו בחשך הכבד הצדיק רבי משה מפשווארסק זי"ע בעל

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

בוער בי יצר הנקמה - מה אעשה? (א)

שאלה: ושאלה נוספת: אם הנקמה כה מושרשת בטבע האנושי, ומניעת הנקמה היא פשוט היפך הטבע - למה הקב"ה תובע דבר כזה שהוא היפך הטבע?

ננסה להעמיק אפוא בטעם ורעיון הדברים, עוד טרם ניגש אל העצות למעשה (בחן עטוק בגליון הבא בע"ה). והטעם שאנחנו מבקשים להבין הטעם והרעיון, כי זה מסייע לעבודה. כי אם האדם אינו יודע הטעם, קשה עליו שבעתיים העבודה.

שאלה:
מישהו גרם לי נזק גדול, ואני מרגיש דחף עצום לנקום בו. זה לא נרגע, וכל פעם כשאני רואה אותו שוב מתעורר בי הסאב ויצר הנקמה, שלא לדבר על הנסירה שאני נוטר לו, ועל השנאה בלבבי. רצייתי לבקש עצה ותושיה. כיצד אני יכול לעצור את עצמי בענין הנקמה, ובכלל לשנות את לבבי אליו, שלא תבעבע בי השנאה והנסירה והנקמה.

תשובה:

א.

קודם כל, כבר הקדים אותך המסילת ישרים (פרק י"א) שאמר שקשה מאוד להימלט מן הנקמה והשנאה, וזה דבר קל רק למלאכי השרת, לא לשוכני בתי חומר. ואומר שבהנקמה היא מתוקה מדרש, ורק זה יכול להרגיע את הנוקם ומכאבו ומצער הגדול. אלא שגורית מלך היא, ולכן יכול וצריר האדם להימנע מן הנקמה, ואף מן הנסירה, ולא עוד אלא גם לנגב את כל לבו משנאה כלשהי, ולהגיע לאהבתו כמזהו.

אלא שצריך לדעת שזה לא עובד מרגע לרגע - "הקווס פוקוס". זה לוקח זמן. זהו עבודה פנימית של בניית המחשבה הפנימית והרגש הפנימי, והאדם צריך הרבה סבלנות עד שבאמת מצליח בעז"ה לקיים מצות "לא תשנא את אחיך בלבבך" כלפי שונאו בתכלית השלימות. אבל בסוף השי"ת יעזור לו.

כך שאתה לא צריך להיות מודרך מעצם הענין שבו ער בי יצר הנקמה, כי זהו המצב הטבעי. אין זה מגיע מרוע לב כלל, אלא פשוט מטבע האדם, וכפי שהבאנו מהמסילת ישרים. אדרבה, הידוש הוא שאנחנו יצורי אנוש מסוגלים ללכת נגד הטבע, ולשלוט בנו ממש כמלאכי השרת. וכאמור, זהו מכת גזירת המלך, שכך הוא רצונו וציוויו יתברך שמו, אם כן בוודאי נתן לנו את הכח לכך.

ב.

כשאתה ניגש לעבודה קשה זו, אתה צריך לדעת קודם כל יסוד פשוט מאוד, והוא ש"לפעם צערא אנריא". מהו האנריא? השכר בעולם הבא הוא כידוע התענוג מזיו השכינה, והוא גופא הדביקות בהשי"ת.

לכן דע לך, שהדביקות שתשיג בהשי"ת דווקא בעבודה הקשה הזאת של מניעת הנקמה והסרת השנאה מלבך - היא דביקות גדולה ביותר. כי זה הכלל, שאתה צריך לזיכור, ואם האדם מרגיש צער גדול יותר במצוה זו - הרי שזוכך יותר, וממילא הוא כלי מסוגל יותר להשגת הדביקות וגילוי אלקותו יתברך אליו.

העבודה הקשה הזאת גם מכניעה את הרע באופן החזק ביותר. משום שכאמור, זהו היפך הטבע האנושי. כי הטבע האנושי מצד עצמו אינו יכול שלא לשנא, אינו יכול שלא לנקום. הנקמה היא מרגוע לנפשו ומתוקה לרוחו. וכאשר יהודי אינו נוקם, הרי הוא בכך מכניע את הטבע, ומגלה שהשי"ת הוא ארון כל, ואם הוא גור עלי שלא לנקום - אני יכול לנקום. בכך הוא מגלה את השי"ת בעולם, הוא עושה לו זירה בתחתונים, ואור שכינתו שורה עליו.

ג.

עתה עלינו לגשת אל העצות למעשה כיצד למגר את הנקמה, אך עלינו להבין לפני כן מה שירשה של הנקמה. למה האדם באמת מרגיש צורך חזק כל כך לנקמה, עד ששלי זה האדם לא רגוע, וזה רודף אותו שוב ושוב - כפי שאתה מתאר בשאלתך וכפי שהבאנו ממסילת ישרים?

והנה, לכאורה תסכים עמנו שבעצם נקמה היא דבר מוזר. הרי הנוק כבר נעשה לך, ואנו מניחים שהוא בלתי ניתן לתיקון. שהרי אם היה ניתן לתיקון, לא היה כאן נושא של נקמה. כי תביעת נזק אינה נקמה. ואף מניעת נזק נוסף אין כאן, כי אם האדם יכול לפחות למנוע נזק נוסף - גם אם אין כאן נושא של נקמה. אלא מה היא כן "נקמה" אך עתה עליו לשאול: עד נזק שכבר נעשה וכבר אין יכול לגרום שום נזק אחר. ואף על פי כן רואים שאנושים אוהבים נקמה, ומחפשים את המזיק בכל פינה אפשרית (אפילו בנושאים אחרים לגמרי מנושא הויכוח) כדי לנקום בו. למה לנקום? הרי הנוק כבר נעשה!

ואל עוד, אלא שגם אם מישהו אחר ישפיל וזיק את שונאך - גם תשמח, וגם תרגש מנוחה כלשהי. זאת אומרת שגם אם אתה בכלל לא מרוויח כאן כלום משום צד - גם תיהנה, שלפחות מישהו אחר הזיק לו לשונאך...

והשאלה היא כאמור: מה הרשעות הזאת. הרי אתה לא מרוויח כאן כלום - למה זה עושה לך טוב?

ממשליכים

להאיר את העולם

גם אתה מרגיש שאור
הבעש"ט שינה את חייך?
תן את האור הזה גם לחבריך

קח לך זכות
50
גליונות
להפצה
או זכות
שיעור
חסידות
קצר בקו
בסך 36 ש"ח

קח לך זכות
100
גליונות
להפצה
או זכות
שיעור
חסידות
בקו
בסך 72 ש"ח

גליון 'יחידתי' מופץ בעשרות אלפי
עותקים בלה"ק ובאידיש בארה"ק
ובחו"ל, והביקוש ממקומות בהם אין
הפצה הוא אדיר.

**תרומתך תאפשר לנו להיענות
לבקשות הזורמות**

להאיר את
העולם:
05041
-31519

ממה נרגשים האלפים? / ג'

קיצור מהגליון הקודם: למה נוהרים אלפים לארונות הספרים. הרי יסודות החסידות בכוחם לשנות את חייהם? מתברר שרבים מתקשים בהבנת דבריהם הקדושים של תלמידי הבעש"ט, הנאמרים בשפת הקבלה, וביסודות רמים ונישאים.

מעניין ביותר לעקוב אחרי הודעות התודה המתקבלות כסדר במערכת הטלפונית 'קול דודי', הן על הגליון המשובב 'יחידתי' והן על הקו הטלפוני.

"ס'האט געטוישט מיין לעבן", נשמע הסגנון מפי רוב משאירי ההודעות. מי מנסח לכולם את אותו נוסח? למה כל כך הרבה בחורים ואברכים ואף מבוגרים מציינים שזה שינה להם לגמרי את החיים? מה האור הזה שיהודי בן 65 ובחור בן 14 מרגישים שניהם שזה נוגע בנשמתם?

התשובה היא כמובן שזהו אורה של חסידות. מרנא ורבנא אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש זי"ע האיר את העולם. האיר את דרכי העבודה. האיר את התורה. האיר את הכל. כל מי שרק גילה מעט מן אורו הגדול - מרגיש שזה משנה לו את החיים.

לאחר טעימה - אפילו קלה - מאורו הקדוש הרם, העבודה עלי אדמות נעשית אחרת לגמרי. מליאת טעם וחיות. כל התורה והמצוות ואף התמודדויות ומאורעות החיים נעשים חטיבה אחת של קשר ותענוג בהשי"ת. ימי שבת וחג - מתמלאים אור, ימי חול - גם כן. קשיים הופכים לתפקיד, ונסיונות מביאים תענוג. הכל נעשה קל יותר, חי יותר, כי כאשר קולטים שהכל בכל מכל כל זה השי"ת, ובכל רגע אנחנו בתפקיד חדש למצוא אותו ולהתקשר בו. הרי הוא יתברך חיי החיים. מקור כל החיים והתענוגים, עוז וחדוה במקומו.

פלאי פלאים

זכו גליון 'יחידתי' וקו 'קול דודי' להטעים אלפים מאורו הנשגב של הבעש"ט הקדוש זי"ע. עשרות אלפים נרגשים מגודל האור. בסך הכל, מה שעשה 'קול דודי' זה להביא את הרעיונות הנשגבים של ספרי החסידות עם ביאור קל ושווה לכל נפש, בהגשה פשוטה בשפת ימינו, ופירוט איך הרעיונות העמוקים מתורגמים לתוך חיינו. כצפוי, זה עושה פלאות. אור הבעש"ט הקדוש עושה מהפכה בחייו של כל מי שנחשף אליו. אנשים מעידים שוב ושוב על שינוי כללי בכל החיים, מאז שנחשפו לגליון, וכל מגמת לבם איך אפשר להפיץ את הגליון הזה עוד.

המשך בגליון הבא בעז"ה